

La violència com a raó d'estat

written by Fredi Bentanachs | 10 de maig de 2017

Avui toca parlar d'un tema vidriós, però que cal abordar. Cada cop què hi ha commemoracions socials o efemèrides es repeteix un mantra. L'endemà de les commemoracions de l'11 de maig, de l'11 de setembre, ... la notícia són els aldarulls hiperminoritaris que hom pot veure. I dissortadament, no les reivindicacions de milers de treballadors o ciutadans que cívicament es manifesten.

Una altra cosa és la violència gratuïta que s'exerceix des d'estaments policials com a mètode dissuasiu i totalment fora de lloc. Em vinc a referir als lamentables incidents ocorreguts el passat 1 de maig a Manresa, quan algun "il·luminat" responsable dels Mossos va ordenar carregar contra la manifestació que hi tenia lloc amb motiu del dia del treballador just quan hom passava per un dels carrers més estrets de la ciutat. Ja és de capsigrany donar l'ordre d'ocupació policial de la ciutat de Manresa esperpènticament i intolerable en una democràcia. Només per aquest fet el responsable dels Mossos, el conseller d'Interior, hauria de comparèixer al Parlament a donar explicacions, a disculpar-se i a anunciar una investigació dels fets.

Analitzem el fet puntual com a exemple global que massa sovint passa a les concentracions reivindicatives. Primer podríem dir que el motiu principal de la violència la comporta el mateix sistema capitalista, mancat de decència, on una minoria extorsiona a una majoria popular. On es veu com les màfies empresarials amb convivència amb els estaments judicials es tapen les vergonyes, de corruptes, defraudadors i lladres. On hom permet als bancs desnonaments indecents, sous de misèria i una precarietat moral i de vida front l'opulència desacomplexada de sous d'escàndol. Bé, això ho deixarem per un

altre article, tot i que ve a compte esmentar-ho per adonar-nos tots plegats de l'estat de nervis i frustració social en què viu la majoria del poble treballador.

En segon lloc analitzarem l'estat actual on es troba el nostre país, Catalunya. Siguem conscients que estem de ple en l'alliberament nacional i social del territori català, immersos en una guerra social, econòmica i de desgast entre Espanya i Catalunya, com és lògic en qualsevol procés d'alliberament nacional d'un país. Fa trenta anys només, si hi hagués hagut una situació igual a Catalunya, els espanyols haurien bombardejat Barcelona. Hi hauria hagut centenars de detinguts i una ocupació militar. No vull dir què l'ocupació militar espanyola no hi sigui ara; dic que hagués sigut militarment activa, que és diferent. Com que, ara com ara, no poden fer-ho, utilitzen els botiflers infiltrats per provocar tensions entre independentistes per provocar tensions entre JxSí i la CUP.

Aquest mal té remei, i des dels estaments de govern s'hi ha de posar remei. Primer, obrint una investigació dels fets. Apartant dels càrrecs de comandament dels Mossos els responsables de la càrrega brutal i gratuïta, apartar-los vol dir exactament això, per rebaixar tensions. Tots sabem l'infiltració feixista als Mossos per part de l'espanyolisme i la convivència de sectors policials amb sindicats feixistes i partits feixistes com PP, PSC i C's. Això sí que des de la mateixa conselleria s'ha d'acabar. I més a sis mesos, com a màxim, del referèndum d'autodeterminació i/o de la DUI.

Cal fer dimitir els càrrecs de confiança autonomista, com l'Albert Batlle. Cal substituir els comandaments policials de la BRIMO sospitosos de no ser fidels a la Generalitat de Catalunya, entre altres accions. És imprescindible que poble i policia de la Generalitat tinguin tota la sintonia possible si volem arribar al setembre amb el mínim de tensió possible. Cal saber que les tornes es tomben i tot sembla indicar que les urnes es decanten a favor del poble.

O evitem violències absurdes i evitables o ho lamentarem de veritat. És tan senzill com exercir la democràcia, el poder és popular, vol dir que el té al poble. La policia és un mer instrument en la defensa de la seguretat del poble. I ha de vetllar perquè les manifestacions populars i reivindicatives s'exerceixin amb tota llibertat. Si hom no controla la violència, la República Catalana naixerà coixa.

Donec perficiam.